

Josep i Alejandro Curto, una història de pel·lícula

Els dos germans nascuts a l'Ampolla, d'estils totalment diferents, van destacar entre els millors boxejadors catalans de la dècada dels anys 40

Encara que compta amb molts seguidors i simpatitzants, la boxa no ha tingut en les últimes dècades cap ebrenc destacat, però cal recordar que als anys 40, el CD Tortosa va tindre una secció de boxa, i que dos germans de l'Ampolla, Josep i Alejandro Curto Segarra, van tindre molt protagonisme, ja que van aconseguir importants èxits i es van situar entre els millors púgils catalans de l'època, com ens recorda el periodista Guillem Comí en un article publicat el 1996 a 'La Voz del Bajo Ebro' i en el seu facebook.

Enric Alguero. L'Ampolla

Josep i Alejandro Curto Segarra van néixer a l'Ampolla, encara que de molt petits es van traslladar amb la seua família a Tarragona. Aviat van abandonar el poble. Josep amb vuit anys; Alejandro, amb quatre. Com molt bé explica Guillem Comí, tenen una biografia gairebé cinematogràfica. El guió de la pel·lícula té un paral·lelisme amb l'obra mestra del realisme crític dirigida per Luchino Visconti, *Rocco i els seus germans*. Dos boxejadors aficionats en el sentit més pur, amb dos estils i trajectòries vivencials ben diferents. Eren dos nois d'una família humil, que viatja a la ciutat per a ser potser menys pobres. El pare partix primer i crida la prole quan troba feina en la construcció de la fàbrica de la Tabacalera. Un tenia consciència de la seua fortalesa física i l'altre un instint natural per la lluita. Mentre que en Josep era un pegador nat i no força elegant, però molt constant, l'Alejandro era un estilista consumat tot i la seua manca d'experiència i sobretot d'interès per triomfar, a qui costava molt colpejar

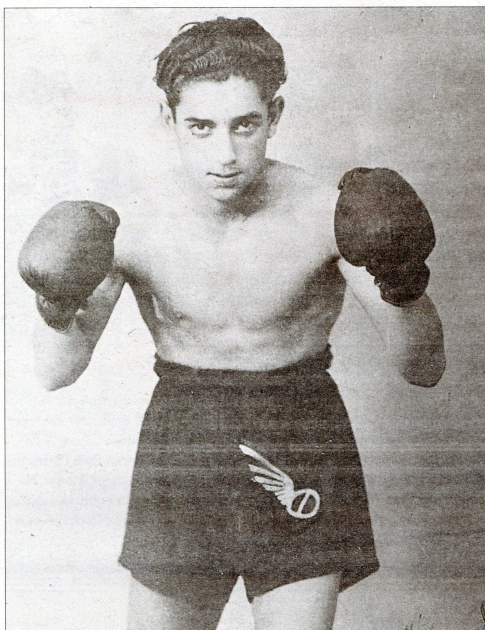
amb duresa.

Tot i que Josep era més gran, va ser Alejandro qui primer va apuntar un futur més prometedor. Tots dos assistien a un gimnàs, però mentre que Alejandro es preparava específicament per a la boxa, Josep només cuidava el seu aspecte físic i no fou fins que va acabar el servei militar, després de la guerra, que va sentir la crida dels guants i el quadrilàter.

■ Josep amb més fortalesa

La llegenda comença el 2 de març del 1919 quan en una casa del carrer del Soc, avui carrer Pescadors, naix Josep Curto, que, essent un xiquet de poca edat, ja té consciència de la seua fortalesa física, igual que la tenen els seus companys de jocs, que, admirats, el bategen amb el sobrenom de Tunney, el mític boxejador nord-americà campió mundial d'aquella època.

Josep va alternar els oficis de cambrer i forner, entrenava molt seriós i els resultats van començar a arribar. Va fer alguns combats a Tarragona, Reus i Barcelona entre altres poblacions. Va debutar formalment

Alejandro Curto va destacar per la seua depurada tècnica.

als 22 anys. Pesava 62 quilos i comença a combatre en la categoria de pesos lleugers. La seua carrera és mètrica, i, en poc més de tres anys (entre 1940 i 1943), es fa un nom entre els principals púgils catalans. El moment culminant arriba amb la seua victòria el 1942 al Campionat de Catalunya, en un enfrontament disputat al Gran Price de Barcelona, contra el barceloní Manuel Villuendos "Lenda". Encara havien de venir més victòries. Josep va participar en els campionats d'Espanya com a membre de la selecció de Catalunya. Tots els enfrontaments en què va participar els va guanyar i al final la seua selecció es va proclamar campiona. Entre els vells aficionats a la boxa, es recorda encara el seu estil directe i contundent. El seu ganxo de dreta resultava demolidor i acostumava a resoldre els combats per KO en els primers assalts. Tal era la fortalesa física de Josep que, en alguns casos, els àrbitres desqualificaven els seus rivals per inferioritat. Quan dixa la competició es dedica a entrenar com a preparador de l'equip de boxa tarragoní. Treballava de forner però ho va deixar per a fer de cambrer al bar del Moto Club fins a la seua jubilació. Es va casar amb Pepita Ribera i va ser pare de dos filles, Marta i Núria.

■ Alejandro, tècnica depurada

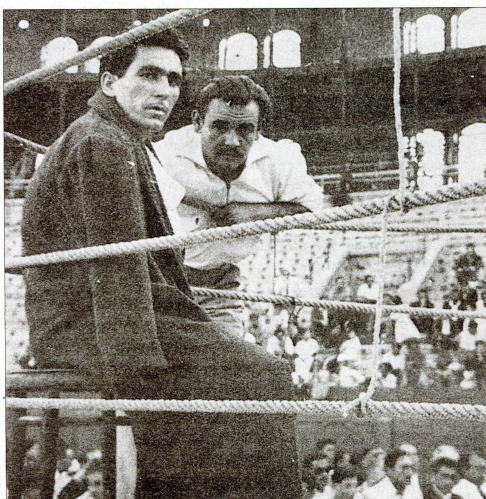
Alejandro, va néixer el 1923, i va ser el primer dels dos germans a apuntar un futur molt prometedor, però en canvi era una mica mandrós per a entrenar i, fora del gust natural que tenia per la lluita, no li agradaven gaire ni el sacrifici ni la disciplina de la boxa professional. Era en molts aspectes un home instruit a si mateix, un autodidacta, i els resultats ho confirmaven: guanyava molts combats, però a vegades fallava en els que permetien assolir títols importants. Alejandro va ser molt més popular per l'afició que Josep. Poc importava que el germà gran aconseguís un títol rere l'altre amb la seua dreta de ferro i que Alejandro decebés les il·lusions dels seus seguidors quan hi havia coses importants en joc. El públic estava totalment enamorat del seu estil elegant i distingit, de les tombarelles que feia pel quadrilàter, de com s'esmunyia dels cops de l'adversari, del càstig contumaz i implacable que aplicava als contrincants i de com sumava punts i més punts fins al triomf final. El seu primer combat el va perdre per falta d'experiència: quan tenia contra les cordes el seu antagonista, un espectador el va cridar i ell, innocentment, va girar el cap. Esta badada induïda la va aprofitar el seu adversari, el reusenc Martí (subcampió de

Catalunya). Alejandro reclamava la revenja i, en un enfrontament celebrat al passeig de les Palmeres de Tarragona, va atonyinar amb severitat el seu anterior botxi.

Dos combats van consolidar la fama d'Alejandro. La primera el va encarrar a Romero, llavors campió d'Europa i aspirant al títol mundial de la categoria de pesos gall. Les cròniques parlen de topades èpiques en les quals el veterà Romero no podia amb el talent tècnic d'Alejandro i acabava retirant-se després de batallar amb valentia i dignitat. Tot i així, el principal defecte del púgil ampollero era la seua falta de constància. A ell l'apassionava la lluita lliure per tendència natural i, en canvi, li desagradava la disciplina i els compendis tàctics d'una preparació professional tal com exigia la boxa. Justament per esta apatia i falta d'aplicació no guanyava en els moments decisius en què un títol important era a l'abast de la mà, com li va passar en un campionat de Catalunya el 1940, després de ser campió provincial del pes mosca, en què semblava tenir-lo guanyat a priori, però en què finalment va ser derrotat de manera inexplicable per l'egarenc Latorre.

Una cosa molt semblant li va passar en el que podríem qualificar d'instant transcendental de la seua carrera en els campionats d'Espanya per seleccions de la temporada 1942/1943. Alejandro havia arribat a la final després de guanyar, una rere l'altra, totes les eliminatòries que li van tocar, però en el darrer matx s'havia de veure les cares amb un boxejador sevillà amb qui havia contret una forta amistat. L'ampollero va posar l'amistat per damunt del professionalisme i es va dixer guanyar en un combat que la premsa va titllar de "tongo inadmisible". Per cert, va perdre com acostumava a guanyar: per punts. A partir del 1943 la carrera d'Alejandro va començar a declinar. Al seu desinterès per la professionalitat s'hi van sumar les sòrdides influències i la falsa moral de la gran ciutat que van servir-li per a escurçar-li la carrera. Es va casar amb Conxita Roselló i van tindre dos fills: Francesc i Alejandro.

Alejandro va morir el 1975 a la pre-madura edat de 52 anys. Josep ens va dixer el 18 de desembre del 2003. Tots dos van conservar fins a l'hora de l'últim adéu un vincle profund i emotiu amb l'Ampolla. El nostre reconeixement al periodista Guillem Comí pel seu excel·lent treball sobre els germans Curto, que actualment es pot trobar amb més informació al seu Facebook.

Josep Curto en un dels combats que va disputar.